

“
ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ
ขอความกรุณาอย่าเดาอะไรอย่างนั้น
ถ้าผมทำอะไรง่าย ๆ ขนาดนั้น
ผมคงไม่เรียกมันว่า
ประติมากรรมจริงไหมครับ
”

ใคร ๆ ก็ว่าสุธีบ้า...

มีข่าวแพลง ๆ ออกมาว่าคราวนี้เขาจะปั้น
โลก บางคนบอกว่านี่คือการหลงตัวเองอย่างไร
หัวไม่ขึ้น หลายคนก็พูดไปทำนองว่าเขาน่าจะเข้า
ชั้นสติเสียไปแล้ว และอีกไม่น้อยที่ชักเป็นห่วง
ว่ามันจะเป็นจริง

ถ้าจะพูดกันจริงๆ แล้ว สุธีเองก็เพิ่งเริ่มชีวิตของ
การเป็นประติมากรได้ไม่ถึงปีด้วยซ้ำ อาจเป็นเพราะ
ความระห่ำทางความคิดของเขาที่ปล่อยออกมาอย่าง
ไม่ขาดสาย ได้สร้างชื่อเสียงให้เขาพุ่งสูงและรวดเร็ว
ทรงหน้าศิลปินคนอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประติ
มากรรมชิ้นแรกของเขาที่ชื่อ “ได้ทีชีแพะไล่”

ครั้งแรกที่เขาประกาศว่าเขาจะเลิกอาชีพแสดง
หนังมาเป็นนักปั้น โดยจะปั้นประติมากรรม “ได้ทีชี
แพะไล่” ผู้คนก็มัวแต่คิดกันว่ามันเป็นรูปอะไร

“รูปปั้นแรกของผมจะชื่อได้ทีชีแพะไล่”

“อะไรของมึงวะ” เพื่อนที่สนิทที่สุดของเขาซึ่งมี
อาชีพเป็นนักแสดงตัวประกอบถามขึ้นทันทีที่ได้ยิน

“ที่จริงแต่แรกว่าจะปั้นรูป น้ำมิ่งไหลลึก แต่ยอม
รับว่ายังไม่กล้า”

“เดี๋ยวก่อน เอารูป ได้ทีชีแพะไล่ ก่อน มันเป็น
อย่างไร”

“มึงคอยดูก็แล้วกัน”

ใครๆ ก็ต่างพากันคอยเฝ้าดูเหมือนเพื่อนตัว
ประกอบของเขาคนนั้น หลายคนอยากรู้จริงๆ ว่าใช้
รูปปั้นชื่อประหลาดมันจะออกมาเป็นอย่างไร คน
เหล่านั้นมีปริมาณมากไม่แพ้กับพวกที่คอยสมน้ำหน้า

ไม่ทันครบเดือนดี **ประติมากรรมรูปได้ทีชีแพะ
ไล่** ก็ปรากฏโฉมออกมา เขาจัดงานแสดงโชว์ผลงานที่
โรงแรมมีชื่อแห่งหนึ่ง ตอนที่ผ้าแพรคลุมถูกเปิดออก
มา มีเพียงสุธีคนเดียวเท่านั้นที่ยิ้ม เกือบทุกคนคิ้วขม
เข้าหากันด้วยความสงสัยต่อสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า
สำหรับคนที่คิ้วขมคั่นอยู่แล้วนั้น ก็แทบจะเกยกันที
เดียว ส่วนคนที่ไม่มีคิ้วที่เหลือกก็ใช้การย่นกล้ามเนื้อ
บริเวณนั้นเอา

“นี่คือประติมากรรมชิ้นแรกของผม ได้ทีชีแพะ
ไล่”

เขาฉายมือภูมิใจ รูปปั้นที่อยู่ตรงหน้าทุกคน
นั้นเป็นรูปแพะนอนหงายชี้ฟ้า อ้าปากเคี้ยวหมากฝรั่ง
ขาหลังแพะเป็นผลตกละเก็ดเล็กน้อย มองดูอย่างไร
ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นงานปูนปั้นที่หยาบเอามากๆ

“แล้วมันเป็นรูปได้ทีชีแพะไล่อย่างไรครับ” นัก
ข่าวที่ชี้เกรงใจที่สุดเอ่ยปาก

“นี่แหละ ได้ทีชีแพะไล่ ดูดีดีสิครับ” เขาตอบ
ยิ้มแย้ม

“เดี๋ยว...แพะนะรู้ แล้วมันได้ทีชีอย่างไร”

อาจารย์สอนศิลปะคนหนึ่งที่ตามมาดูงานแสดง
รูปปั้นครั้งนี้แทรกตัวจากกลุ่มคนออกมาถาม

“ผมว่ามันเป็นแค่รูปแพะนอนหงาย มันน่าจะ
ชื่อรูป ง่วงทีกล่อมแพะเล่น นะ”

สุธีไม่ตอบ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะสามมิติ
อีกคนจึงพูด

“ผมว่าเป็นรูป ได้ทีชีแพะง่วง มากกว่า” น้ำ
เสียงนั้นแฝงการประชด

คนอื่นก็เริ่มส่งเสียงอื้ออึงขึ้นมาด้วยความรู้สึกไม่พอใจที่พวกเขาเหมือนถูกหลอกให้มาดูงานที่โฆษณาชวนเชื่อเกินความจริง โดยเอาความเป็นนักแสดงมาเป็นจุดขาย

“กระจอกนี้หว่า งานบ้าๆ แบบนี้” บางคนเริ่มขว้างกระป๋องเบียร์ขึ้น แพนด้าแคน และยาสตรีเพียวภาคแคน

“ไซ้ ฝีมือห่วยแตกแบบนี้มาโชว์งานทำไม ดูหน้าตาแพะสิ เหมือนปลาเซย์”

“ไซ้...บ๊นสวะๆ แล้วอยากไซ้ ไปกลับบ้านไป...ว่าแต่ว่าปลาเซย์หน้าตาเป็นอย่างไรนะ”

“งานอัปลักซ์สร้างรอยด่างให้วงการศิลปะแพะน่าเกลียดไม่ยุ่งกางเกง”

“คิดว่าตัวเองเป็นคาราแล้วจะทำอะไรก็ได้หรือไง”

“ไม่เอา...หลอกหลวงตื้นๆ” เสียงผู้คนเริ่มดังขึ้น

“ศิลปินจอมปลอมๆ” หลายคนเริ่มเบียดเข้ามา มีบางคนพยายามคว้าคอเสื้อสุริจันกระดุมเม็ด

บนหลุดไป เขายังคงยืนอยู่ มือใครบางคนเข้าเอื้อมมาหึงผมเขาอย่างโกรธแค้น

“กลับบ้านไป...เรียกเรามาทำไม”

ผู้คนเบียดเสียดเข้ามาเหมือนไร่เหตุดล คนเรานั้นลองเกิดความไม่พอใจแล้ว จะเอาเหตุผลอะไรมาอธิบายก็ลำบากเสียแล้ว เสียงโหวกเหวกดังไปทั่วทั้งห้อง ใครคนหนึ่งชวนเอาที่หน้าสุริ และก่อนที่อะไรจะลุกลามจนเขาเจ็บตัวมากกว่านี้ รวมทั้งตัวสุริก็เห็นว่ามันถึงเวลาแล้วที่เขาควรจะพูด

“ขอภัยท่านผู้มีเกียรติ...ขอภัย โปรดฟังผมสักหน่อย” ได้ผลเล็กน้อย เสียงตะโกนของสุริทำให้หลายคนชะงักไป แรงเบียดของผู้คนที่เบียดกันไปมาเริ่มเบาลง

“ขอรับรองครับ ฟังผมหน่อย ฟังผมชี้แจงแล้วพวกท่านจะเข้าใจ ผมไม่ได้หลอกหลวงหรืออยากทำอะไรตื้นๆ อย่างที่ท่านคิด ที่ผมเชิญท่านมาดูงานวันนี้ ผมมีความคิดคืออยากให้...อย่าดึงกางเกงสิ...คือผมอยากให้งานประติมากรรมชิ้นนี้สมบูรณ์โดยพวกท่าน”

เขาหยุดไปหลายอึดใจ ไม่มีใครเข้าใจคำพูดเขา
เท่าไร แต่คนที่ดึงกางเกงเขาหยุดแล้ว

“คืออย่างนี้ครับ...ท่านเห็นกับผมไหมครับว่า
แพะตัวนี้เป็นแพะที่น่าสงสารมาก”

ทุกคนจ้องสุรिताไม่กะพริบ ยังไม่มีใครเข้าใจ
สุรिताพูดต่อ...

“ยิ่งตอนนี้ใครต่อใครก็พากันกล่าวว่าร้ายแพะ
ตัวนี้ ทุกคนกำลังโจมตีแพะตาดำๆ ที่น่าสงสารตัวนี้
เพราะมันไม่สามารถโต้ตอบท่านได้ เหมือนกับว่า
ท่านทุกคนกำลังได้ทีแล้วซีแพะไล่ และเป็นการได้ที
ซีแพะไล่แพะเสียด้วย ดังนั้นจึงเป็นการได้ทีซีแพะ
ไล่ที่สมบูรณ์ที่สุด เพราะเป็นการได้ทีซีแพะไล่แพะ
เอง”

ความเงิบเข้าปกคลุม คิ้วที่เกือบทุกคนย่น
เข้าหากันเมื่อก็เริ่มคลายออก

แล้วเสียงปรบมือเสียงแรกก็ดังขึ้น มันเป็นของ
อาจารย์ศิลปะคนนั้น ไม่นานไปกว่าอึดใจเสียงปรบ

มือของทุกคนก็ดังก้องกังวานไปทั้งห้อง คนที่เอาระ
บองขว้างใส่สุรिताในตอนแรกก็เดินกลับมาเอาระบอง
กลับไป กระดุมเสื้อเม็ดบนที่ถูกกระชากก็ถูกกลัดคืน
โดยคนเก่า ทรงผมของเขายิ่งเหยิงถูกหวีใหม่ คราว
นี้แกมเจลใส่ผมเพิ่มมาอีก และรอยข่วนที่หน้าเขาก็
กำลังถูกเอาหนังที่ลอกไปแปะกลับคืน เสียงปรบมือยัง
ดังไม่สิ้นสุด

“ขอบคุณ...ขอบคุณครับ ขอบคุณทุกท่าน หน้า
ไม่ต้องครับ แปะไม่ติดแล้ว ขอบคุณครับ...ขอบคุณ”

งานประติมากรรมของเขาสร้างความฮือฮาอยู่
พักใหญ่ ศิลปินใหญ่หลายคนพูดถึงงานของเขา หนังสื
อหลายเล่มลงรูปคู่เขาและงานของเขา แต่ความ
เคลื่อนไหวของวงการศิลปะมันเร็วเหลือเกิน จึงมี
ศิลปินคนใหม่สร้างผลงานใหม่ๆ ออกมาอยู่ตลอด
เวลา ดังนั้นไม่นานนักชื่อของสุรिताก็เงิบไป

แล้วเขาก็เริ่มพูดใหม่อีกว่า อีกสามเดือนข้าง
หน้าเขาจะปั้นรูปปั้นใหม่

คราวนี้เขาจะทำประติมากรรมรูปคอนเสิร์ตแจ๊ส
เพื่อนคนแรกที่ได้ยินจึงหัวเราะลงไปนอนกลิ้ง แต่
เพื่อนอีกสองสามคนแถวนั้นไม่กล้าล้มกลิ้งตามเพราะ
เกรงว่าจะทับคนแรก เพื่อนที่สนิทที่สุดของเขาที่ตอน
นี้เริ่มแสดงเป็นเพื่อนพระเอกถึงกับรีบมาหาเขาทันทีที่
รู้ข่าว

“เดี๋ยวนี้มึงแสดงละครมีบทพูดแล้วหรือวะ” สุธี
ทักทายเพื่อน

“เอาเรื่องของมึงก่อนเถอะ มึงจะทำอะไรอีก”
เพื่อนของเขาเป็นห่วง

“เดี๋ยวนี้เล่นเป็นเพื่อนพระเอกแล้วหรือวะ อีก
หน่อยคงได้เป็นพระเอกแน่”

เพื่อนของสุธีเอามือกดไหล่ให้เขานั่งลงที่เก้าอี้
“เอาเรื่องของมึงเถอะ มึงจะทำรูปปั้นแจ๊สยืนร้อง
เพลงโซโซใหม่”

“นั่นเขาไม่เรียกรูปปั้นคอนเสิร์ตแจ๊ส”

“แล้วมึงจะทำอะไร รูปแจ๊สนอนหงายขาชี้ฟ้า
อีกหรือเปล่า”

“ไม่...ไม่...งานนี้ไม่เข้าใจยากขนาดนั้นหรอก...
เออน่า แล้วคอยดู”

แล้วใครต่อใครก็ต้องคอยดูจริงๆ แม้แต่แจ๊ส
นักร้องดังเจ้าของชื่อที่จะถูกทำเป็นรูปปั้นคอนเสิร์ต
ก็ยังเฝ้าคอยดู และก็ยังบังเอิญเหลือเกินที่อีกสาม
เดือนข้างหน้า แจ๊สกำลังจะจัดคอนเสิร์ตของตัวเอง เอา
แล้วสิ มันน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกันแน่ๆ

แล้ววันนั้นก็มาถึง สามเดือนที่ผ่านมางานทั้ง
สองงานดังไม่แพ้กัน ทั้งงานแสดงรูปปั้นและคอนเสิร์ต
แจ๊ส หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์เสนอข่าว และวิเคราะห์
ข่าวนี้กันตลอดสามเดือนที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
วันเวลาที่จะแสดงงานรูปปั้น สุธีก็กำหนดให้เป็นวัน
และเวลาเดียวกันกับที่คอนเสิร์ตจริงของแจ๊สจะแสดง

และที่สร้างความน่าสนใจอย่างที่สุดก็เห็นจะ
เป็นสถานที่ที่สุธีจะจัดแสดงงาน เขาตั้งใจให้ห้องที่
จัดงานนั้นเป็นห้องที่อยู่ติดกับห้องที่แจ๊สจะแสดงคอน-
เสิร์ต ติดกันชนิดเสียงจากห้องหนึ่งดังลัดไปถึงอีกห้อง

หนึ่งอย่างสบาย บางคนเริ่มเดาว่า เขาคงจะใช้วิธี
เล่นลึนให้ดูรูปปั้นอะไรสักอย่างแล้วฟังเสียงคอนเสิร์ต
จากห้องที่อยู่ข้างๆ ประกอบกันไป

“ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ขอความกรุณาอย่า
เดาอะไรอย่างนั้น ถ้าผมทำอะไรง่าย ๆ ขนาดนั้น ผม
คงไม่เรียกมันว่าประติมากรรมจริงไหมครับ”

สุธีเปิดการแสดงด้วยประโยคสั้นๆ คนที่เดา
อะไรอย่างนั้น รีบกำหน้ากลัวเขาจับได้

“บัดนี้ผมคิดว่าได้เวลาแล้ว” สุธีดูนาฬิกา เสียง
เพลงจากห้องข้างๆ ดังขึ้น คอนเสิร์ตคงเริ่มแล้ว คน
สำคัญในวงการศิลปะมากันครบหน้า นักข่าวหนังสือ
พิมพ์และโทรทัศน์ของทั้งประเทศมารวมตัวกันอยู่ที่นี้
แน่นอนเพื่อนรักของเขาซึ่งตอนนี้เลื่อนชั้นได้แสดงเป็น
พ่อของเพื่อนพระเอกแล้วก็ยืนลุ่นอยู่

“หวังว่าทุกท่านคงพร้อมแล้ว”

สุธีกดปุ่มบนแท่นที่ต่อขึ้นมาเป็นแท่นสวยงาม
เหมือนเป็นปุ่มให้กดเปิดผ้าแพร ทั้งๆ ที่บริเวณนั้น

ก็ไม่มีอะไรที่จะบ่งบอกว่ามีผ้าแพรคลุมอะไรอยู่ เสียง
ดนตรีจากห้องข้างๆ ที่ดังกระหึ่มเมื่อก็เงียบไป ถ้าใคร
สังเกตสักหน่อยจะรู้สึกได้ ทุกคนเริ่มแปลกใจ

“ไหนล่ะรูปปั้นที่ว่า” นักข่าวคนหนึ่งเอ่ยขึ้น
สุธียกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“จะหลอกกันอีกหรือเปล่า” เสียงพิมพ์ของ
ผู้คนเริ่มดังขึ้น เพื่อนสนิทของเขาเริ่มกัดเล็บลุ่นด้วยความ
ตื่นเต้น

“ช่วยกันฟังสิครับว่าเสียงเงียบดีหรือยัง” สุธี
เอ่ยขึ้น สายตายังคงจับที่นาฬิกา

“ทำไมต้องเงียบด้วย” นักข่าวอีกคนถามขึ้น

“ความเงียบคือความงาม” สุธีตอบใบหน้าเรียบ
เฉย ผู้คนที่อยู่ในห้องเริ่มมองหน้ากัน ส่วนเพื่อนสนิท
ของสุธีนั้นเล็บแหง่งไปเกือบห้าเล็บแล้ว

“ได้เวลาแล้วครับ” สุธีเงยหน้าจากนาฬิกาหลัง
จากเวลาอันน่าอัศจรรย์ผ่านไปเกือบสิบนาที

“ผมขอเชิญทุกท่านมาทางนี้เลยครับ”

เขาเดินนำไปยังห้องที่แจ้จัดแสดงคอนเสิร์ต
ตอนนี้ทุกคนเริ่มรู้แล้วว่าห้องข้างๆ เสียงเงียบไปอย่าง

ผิดปกติ สุธีเดินนำไปถึงห้องข้างๆ ที่จัดคอนเสิร์ต และเมื่อทุกคนมาออกันหน้าประตูห้องนั้นมากพอแล้ว เขาก็เปิดประตูห้องนั้นอย่างรวดเร็ว

ภาพที่อยู่ตรงหน้าทำให้ทุกคนต้องกลั้นหายใจพร้อมกัน

“นี่คือประติมากรรมคอนเสิร์ตแจ้” เขายิ้ม ยิ้ม

สิ่งที่ปรากฏต่อสายตาคือทุกคนก็คือห้อง สีขาวที่ขาวโพลนไปด้วยปูนปลาสเตอร์ มีนักร้อง แจ้ยืนร้องอยู่บนเวทีถูกปูนเคลือบไว้ รวมทั้งคนดูที่อยู่ที่เก้าอี้ที่นั่งก็เช่นกัน กลิ่นปูนปลาสเตอร์อบอวลไปทั่วทั้งห้อง ห้องทั้งห้องขาวโพลนไปทั้งหมดคะเนด้วยสายตาแล้วคนที่ถูกเคลือบเป็นรูปปั้นครั้งนี้คงไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันคน

“ตอนที่ผมกดปุ่มนั้น คือผมกดปุ่มปล่อยให้ถังปูนปลาสเตอร์ยักษ์ในหานี้เทลงมา ห้องนี้จึงเป็นประติมากรรมคอนเสิร์ตแจ้โดยสมบูรณ์แบบ คุณจะ

ไม่มีทางเห็นภาพอย่างนี้ได้ที่ไหน รูปปั้นที่แสดงอารมณ์ได้เหมือนจริงทั้งคนดู นักร้อง นักดนตรี และเสร็จในเวลาอันรวดเร็ว งามไหมครับ”

ไฟแฟลชจากกล้องของนักข่าวกะพริบแข่งกันอย่างไม่ขาดสาย คุณหญิงคุณนายหลายคนที่มางานนี้ หมายหลังล้มตึงไปตั้งนานแล้ว ส่วนเพื่อนสนิทของเขา ถูกอุ้มส่งโรงพยาบาลในเวลาต่อมา เนื่องจากเส้นแหว่ง ทุตจนหมดทุกนิ้ว

ชื่อของสุธีและงานของเขาพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ทุกฉบับของประเทศ ในระหว่างที่เขาติดคุก และรอคำตัดสินจากศาลว่าจะถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต ก็มีข่าวลือว่าเขาแหกคุกออกมา และตามด้วยข่าวว่าเขาจะสร้างประติมากรรมอีกครั้ง คราวนี้เขาจะปั้นโลก เขาจะสร้างประติมากรรมรูปโลก

ไม่มีใครหัวเราะได้เต็มปากนัก เพราะข่าวที่เขา แพลมๆ ออกมาคือเขาจะปั้นรูปโลกเท่าของจริง หลายคนคงยังต้องเดาไปต่างๆ นานา

“ผมรู้ว่าเขาทำจริงแน่ แต่จะเป็นแบบไหน ผมก็ไม่รู้”

เพื่อนคนที่สนิทของเขาให้การกับตำรวจระหว่างที่กำลังอยู่ในการเข้าคอร์สปลูกเล็บใหม่

“ผมรู้ว่าศิลปินคนนี้อาจจริงแน่ ไม่มีอะไรหยุดเขาได้ เขากล้าทำทุกอย่างเพื่อสิ่งที่เขาเรียกว่าศิลปะ”

เขาคงจะบ้าไปแล้ว หลายคนพูดอย่างนั้น

ไม่แน่มันก็จริง บางทีเขาอาจจะกำลังเจรจากับมนุษย์ต่างดาวที่ไหนสักดวงหรือปีศาจที่ไหนสักแห่ง เพื่อที่จะผสมปูนปลาสเตอร์เทเคลือบโลกอยู่ก็ได้

